מסע בזמן

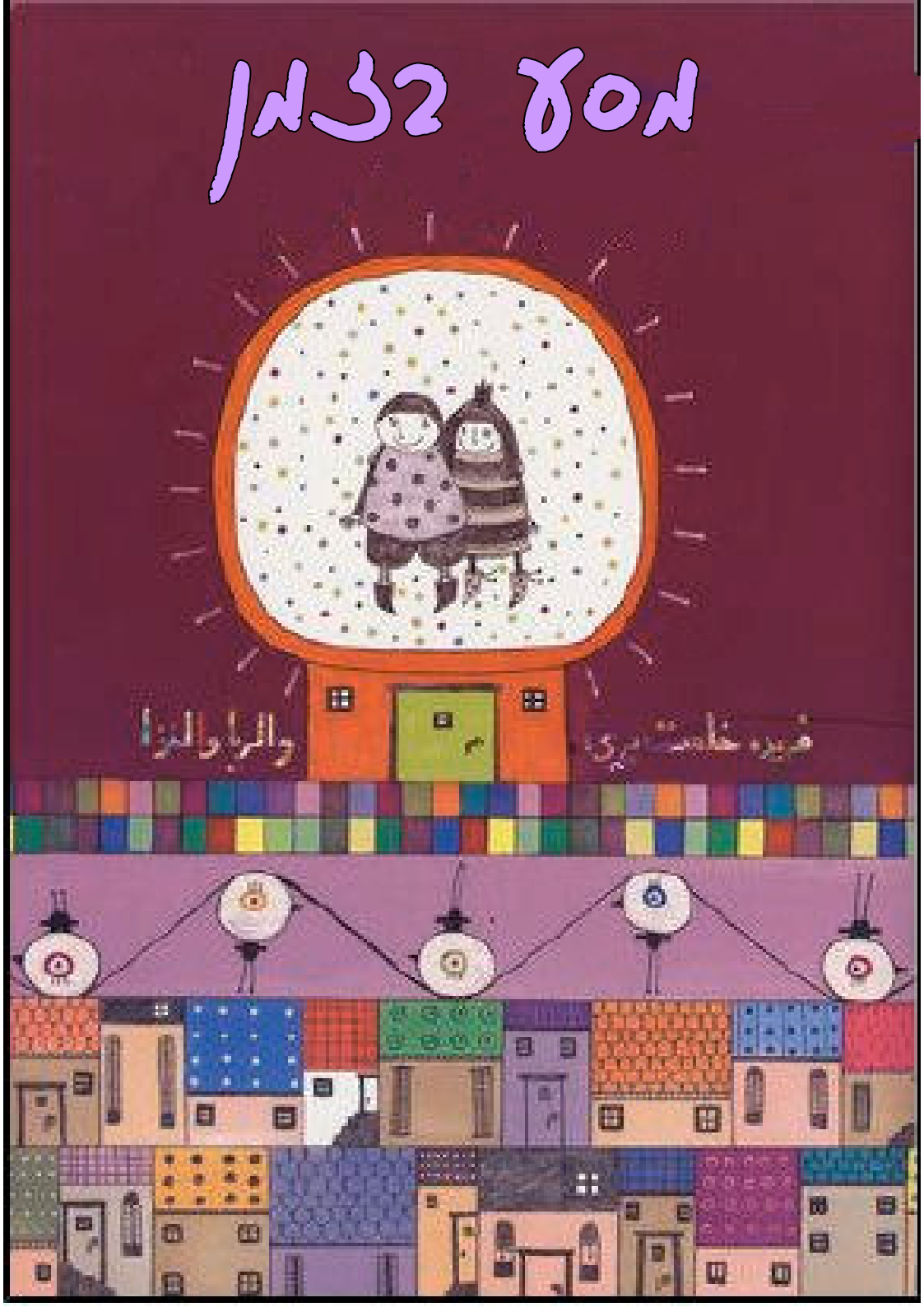

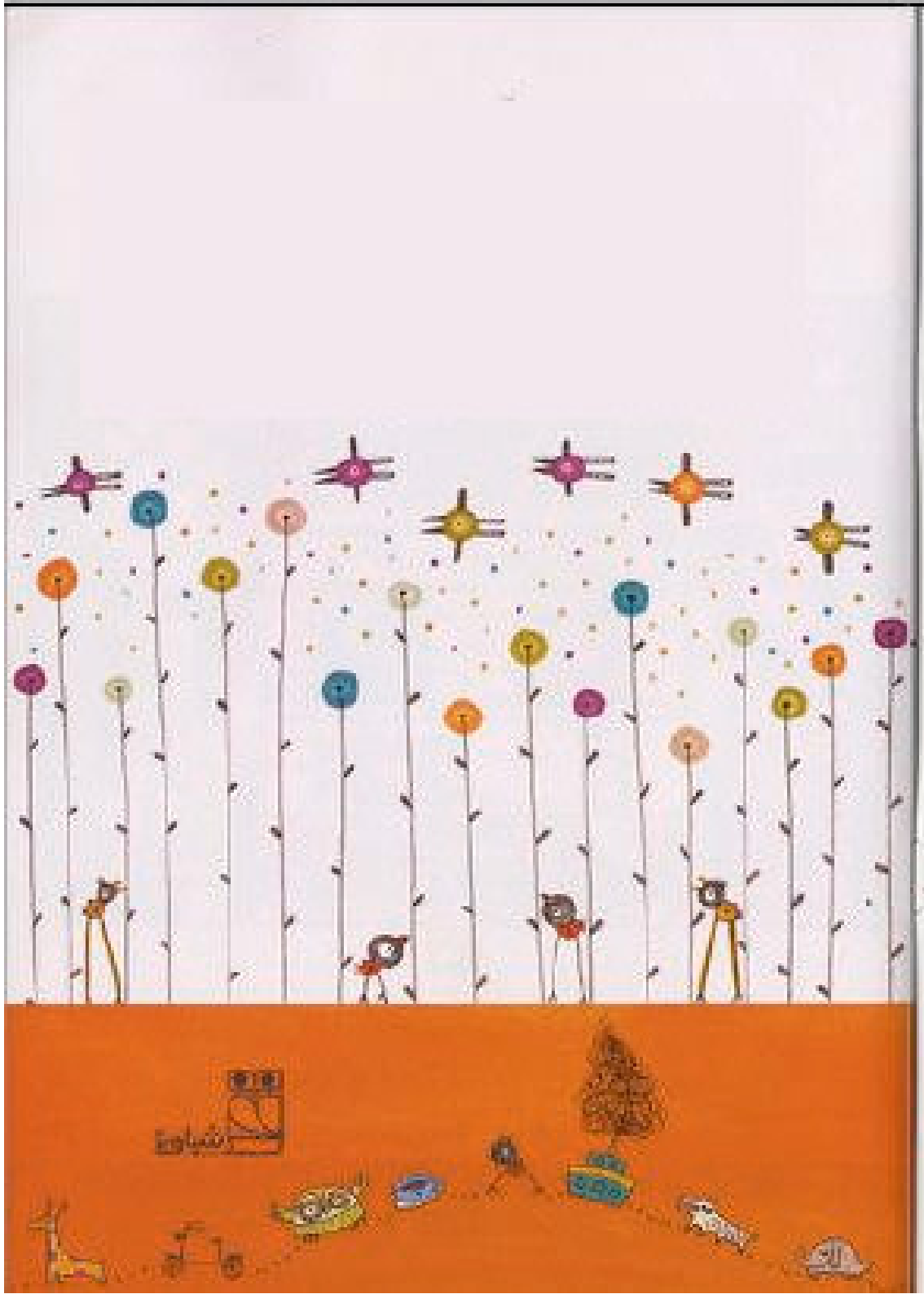

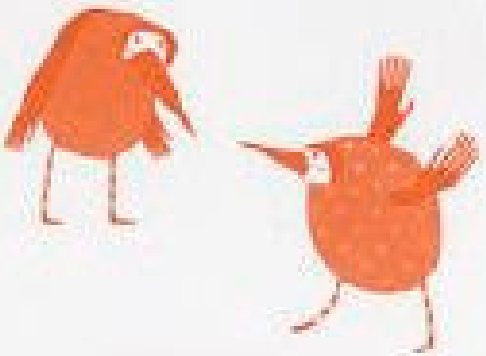

מסע בזמן

כתבה פרידה קהלאטבריי
ציירה וולריה וולנצה

הי! קום כבר! איך אפשר לישון כל כך הרבה?

אין היום לימודים. למה לא לישון בבוקר?

אני רעבה ומשעמם לי.

אז תאכלי משהו וחזרי לישון.

אני לא אוהבת לאכול לבדי. וגם בלילה לא ישנתי טוב. לא אוכל לישון עכשיו.

מה קרה. מה מטריד אותך?

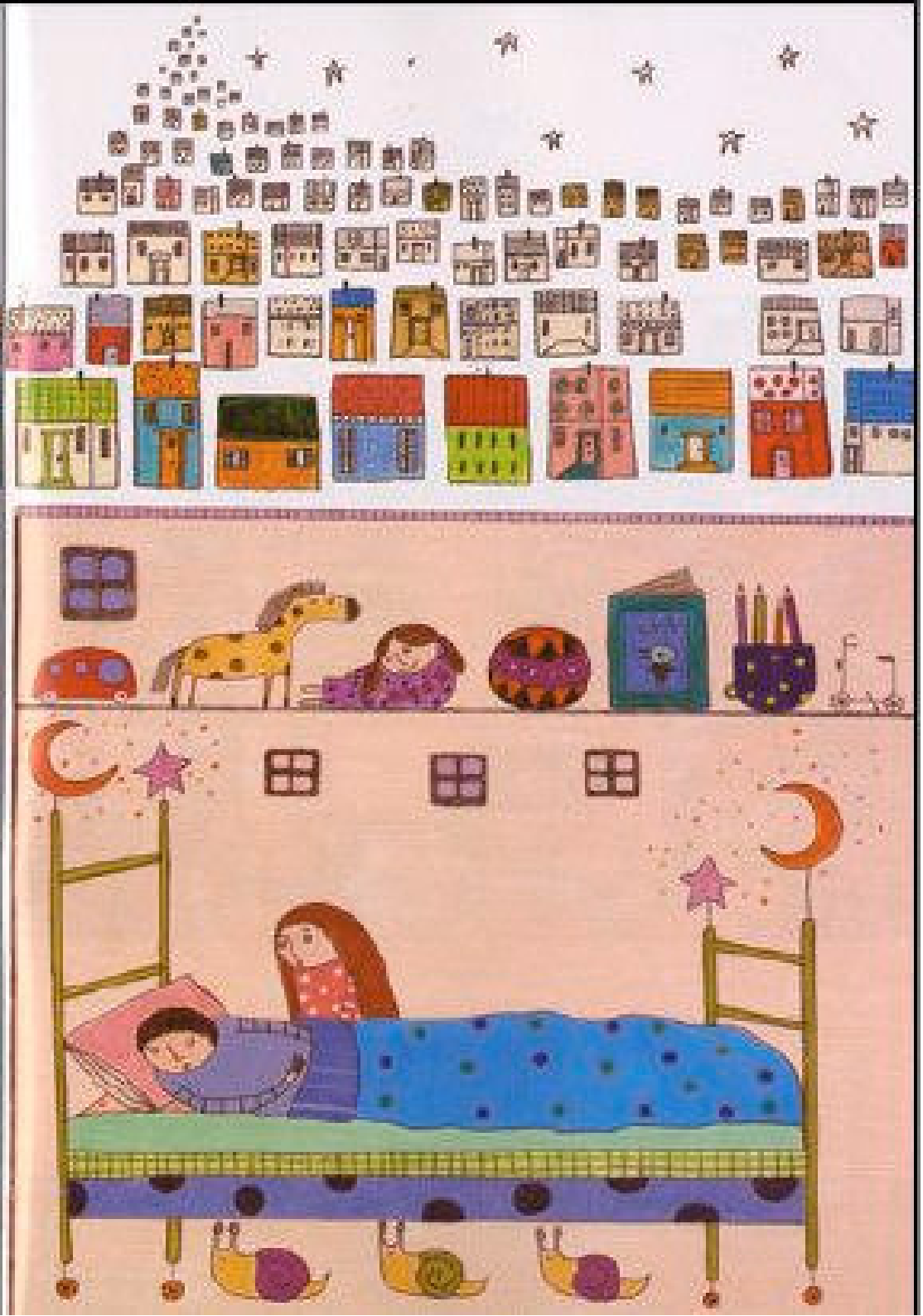

חשבתי על הסרט שראינו אמש.

באמת היה יפה.

הייתי רוצה ללכת לזמנים עברו
ולראות איך היה אז.

גם אני הייתי רוצה לדעת, רק לא
לסבול, כמו הגיבור בסרט.

אבל במציאות זה בוודאי לא היה כמו בסרט. אז קום כבר ונאכל משהו.

ומה את מתכננת?

הייתי רוצה לנסות. אולי נוכל באמת לעבור לעבר.

את סתם מטורפת. הרי זה היה רק סרט.

כן, אבל אולי אנחנו יכולים לעשות אותו הדבר. ויש לי רעיון. הרי שם היו צריכים מנורה כדי לעוף לעבר?

למה את מתכוונת?

אולי אם נשים את ידינו על המנורה הזו, נעצום עיניים ונרצה מאוד, מאוד לעבור לעבר, נוכל לעשות זאת כמו השחקנים בסרט.

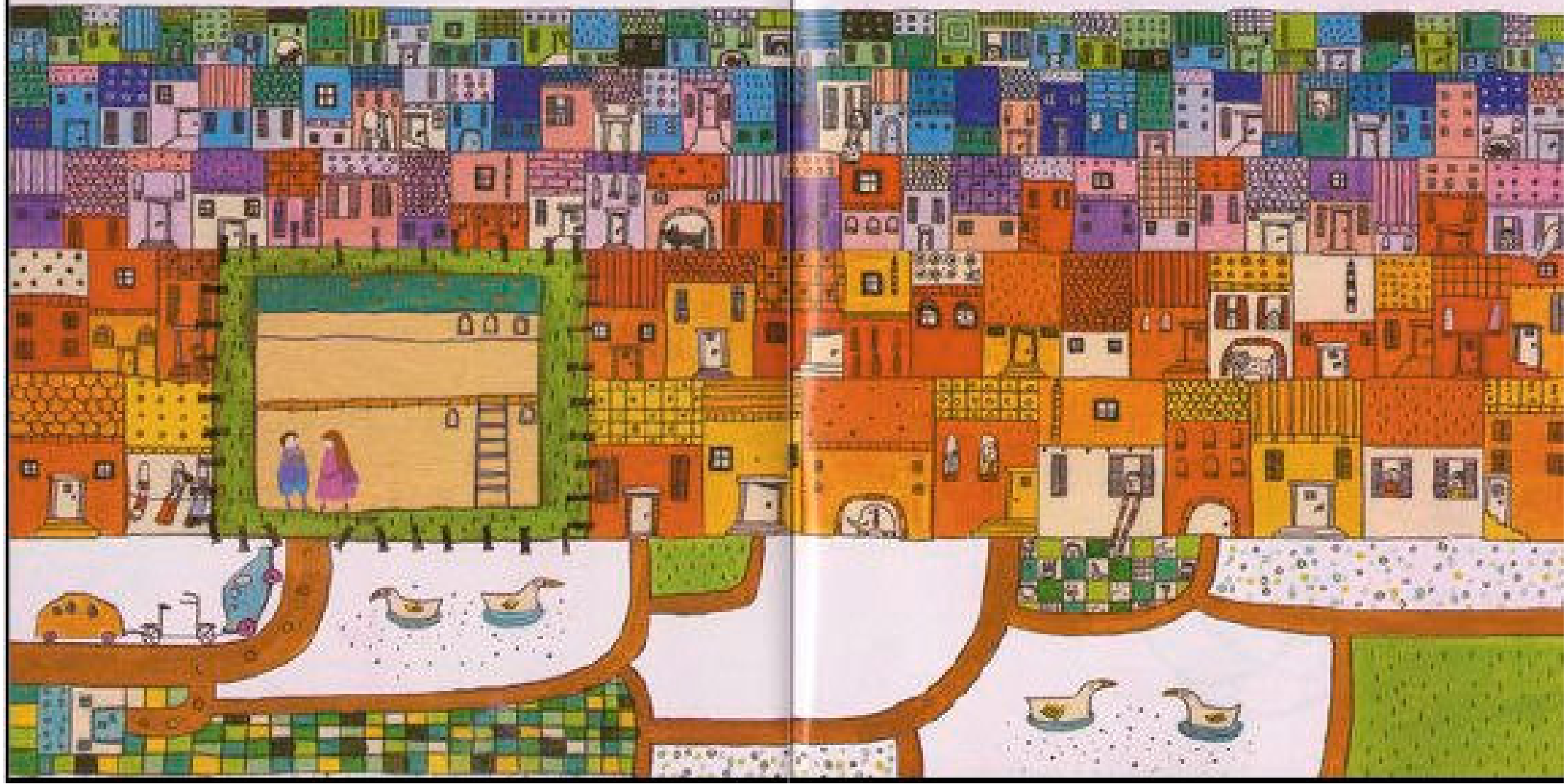

אולי כן ואולי לא.

אז בוא וננסה.

לא! זה מסוכן. על תעלי רעיונות כאלה!

בוא, תעשה זאת בבקשה. למעני.

איזו מטרד את. את נוהגת כמו ילדה מפונקת.
טוב, ננסה אבל רק פעם אחת ולא נחזור על
השטויות האלה. מסכימה?

כן. הנה הבאתי את מנורת שולחן.
נעשה משאלה.

"בסדר. נשים ידיים על המנורה ונעצום עיניים. יחד נביע את המשאלה. אחת.. שתיים.. שלוש..

אנו רוצים לעבור לעבר.. רוצים לעבור לעבר.. רוצים...

מה הרעש הזה?

אינני יודע.

בוא ונביט החוצה.

את לא יכולה להחליט? או שנעמוד ונביע משאלה או שנלך להסתכל החוצה.

בוא ונביט החוצה.

את לא יכולה להחליט? או שנעמוד ונביע משאלה או שנלך להסתכל החוצה.

מה הרעש הזה?

אינני יודע.

אבל בוא ונציץ בדלת.

וי! מה זה? נראה כמו גן עדן. איפה כל הרחובות וסמטאות?

זה באמת נראה יפה. יפה ונקי מאוד. איזה צבעים יפים. ומה העצמים המוזרים האלה?

אולי אלה אנשים מזמן אחר. הם נראים כל כך מוזרים.

אני חושב שעברנו כמה מאות שנים לעתיד. ראי את המכונה הענקית. איזה רעש היא עושה! הביטי! היא אוכלת ובולעת בתים ישנים.

והמכונה השניה מעמידה
במקומם בתים חדשים!

המכונה הזו בקרוב תגיע גם
לבית שלנו ותהרוס אותו, אם
היא תמשיך לעבוד בקצב הזה.

חס ושלום אחי! אל תגיד זאת.
זה הבית שלנו. לא אסכים
שהוא ייהרס.

אבל אנחנו לא יכולים לעצור את המכונה. גם לא נוכל לעשות כלום לאנשים המוזרים האלה.

ובכל זאת מה נוכל לעשות. אני לא מוכן להביט איך הבית שלנו נאכל על ידי המכונה המפלצתית הזו!

לא נוכל לעשות דבר. גם אני חסר עצות.

אז בוא ונחזור לזמנים שלנו.

אבל איך נעשה זאת?

הבט על הפרחים האלה, אם הם פרחים בכלל. אני רואה משהו כמו בועה מבריקה ביניהם. אולי בעזרתה נוכל לחזור.

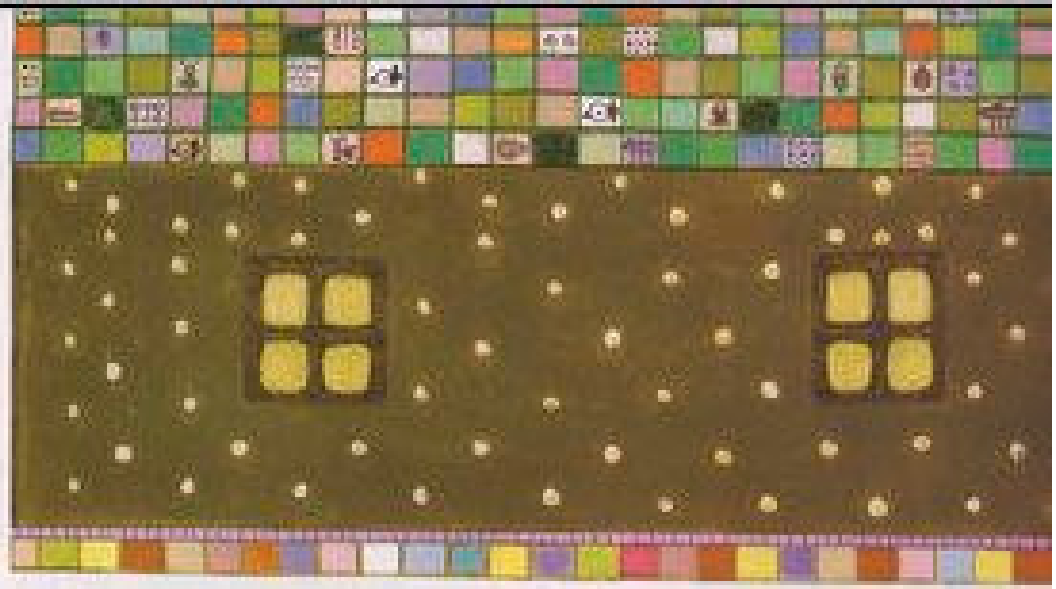

אולי באמת. ננסה.

הבועה היא חמה ונוצצת. עצם עיניים ואני אספור. אחת.. שתיים.. שלוש..
אנו רוצים לחזור לזמן שלנו.. אנו רוצים לחזור..

אינני שומע יותר את הרעש האיום הזה. פתחי את עינייך.

הנה אנחנו בבית שלנו. כמה טוב!
האם באמת הצרה הזו עברה?

כך אני חושבת. נביט החוצה. הנה הכל כמו שהיה קודם.

כמה טוב. אני פחדתי נורא. אלך עכשיו לנשק את קירות ודלתות ביתנו אלף פעמים.

מה היה קורה אילו המכונה אכלה את הבית שלנו.

אל תזכיר זאת שוב. אינני רוצה אפילו לחשוב על כך!

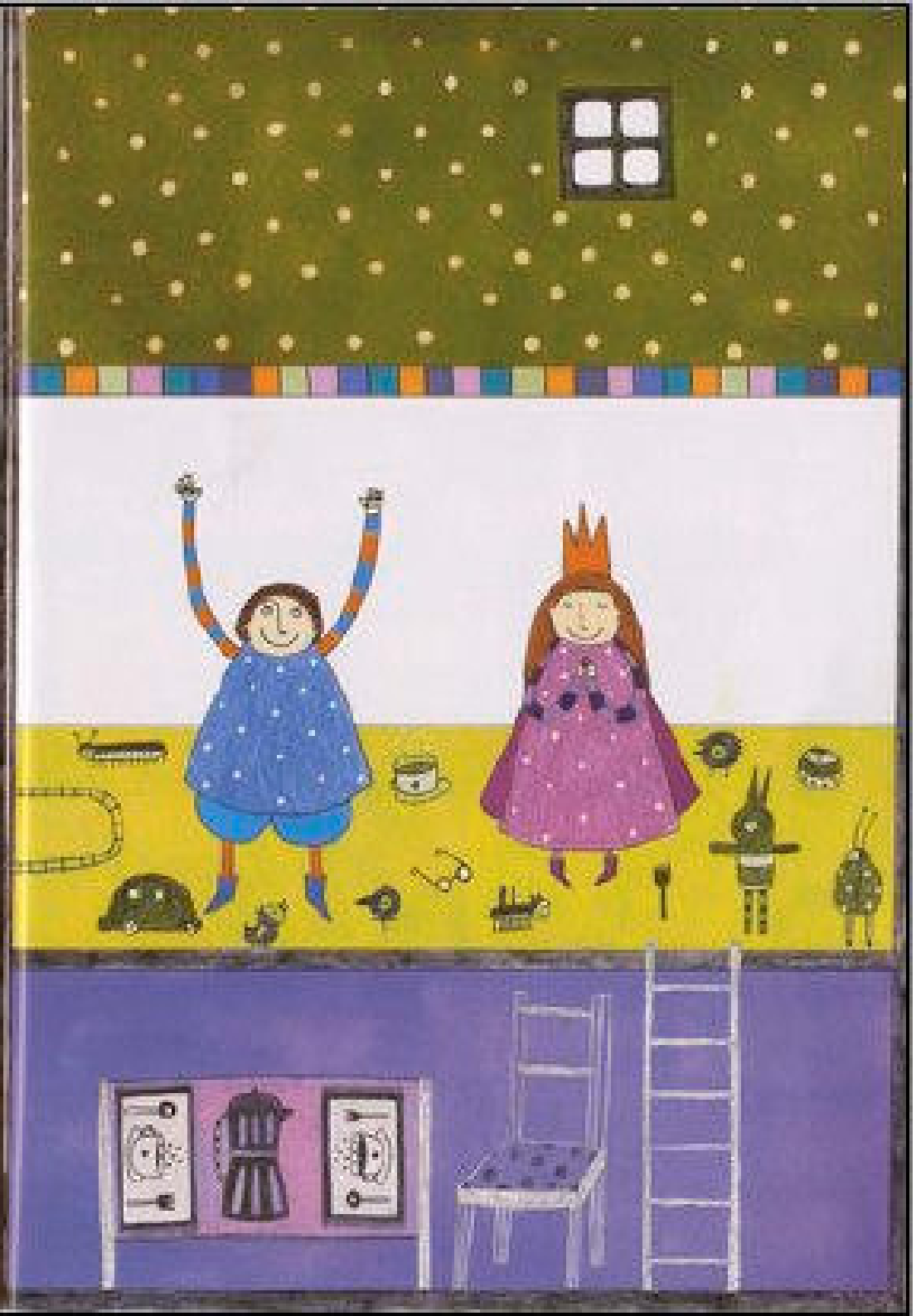

ועכשיו אני רוצה להתוודות?

מה יש לך להתוודות.

כשהבעתי את המשאלה, למעשה רציתי לעבור לעתיד ולא לעבר.
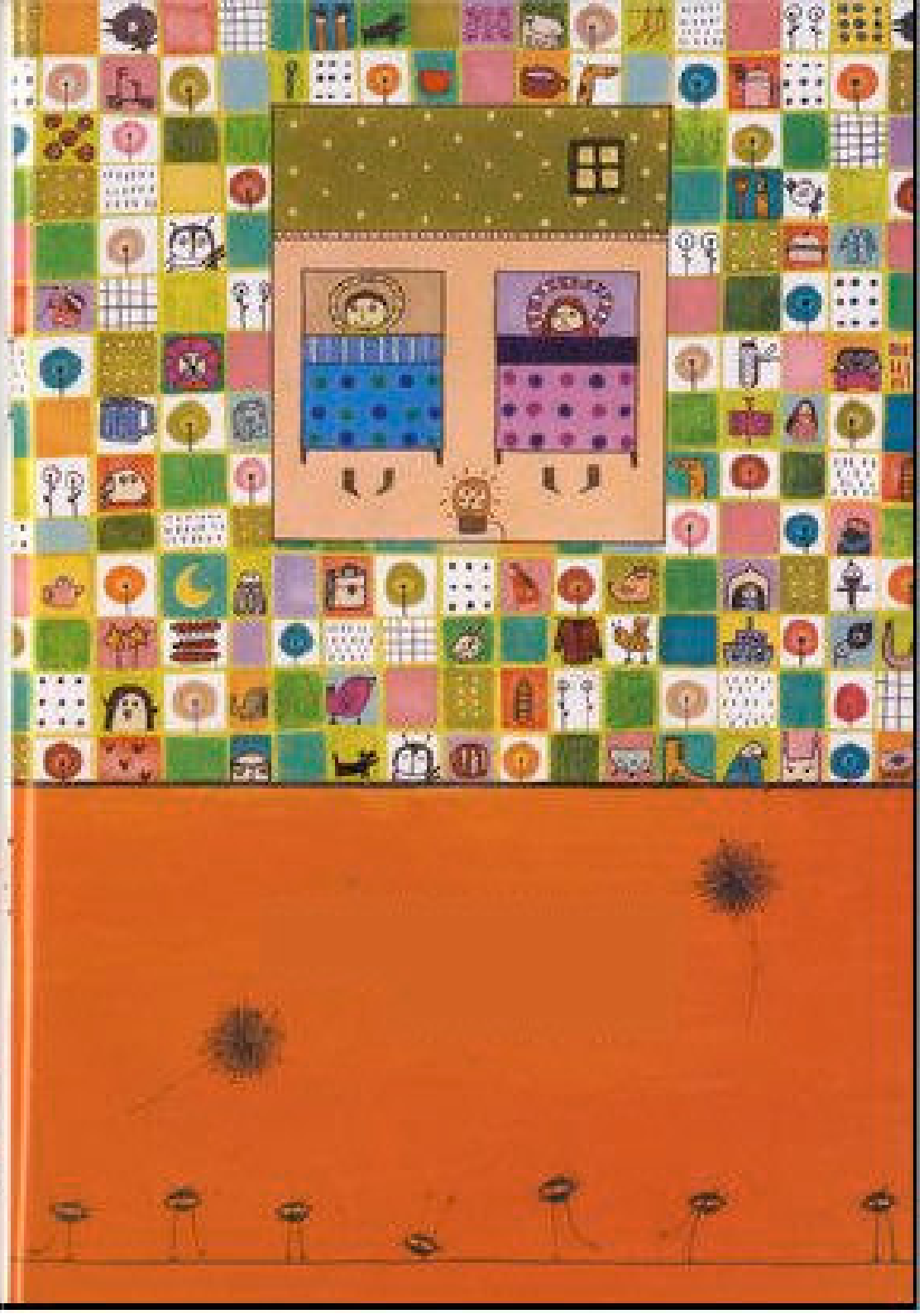
כמה מוזר. גם אני חשבתי כך!